

Հիսուս Քրիստոսի Հայտնությունը — Յոթ թիվը

Երրորդ վայրը և Յոթերորդ Թագավորության բարձրացումը. Կիրակնօրյա օրենքի մարգարեական նշանակությունը

Jeff Pippenger

2023-10-29

Հայտնության տասնմեկերորդ գլխում երկու վկաները երկինք են բարձրացվում որպես դրոշանշան այն «նույն ժամին», երբ «քաղաքի տասներորդ մասը» ընկնում է: Այդ ժամին «երկրորդ վայրը անցավ. և ահա երրորդ վայրը շուտով գալիս է»: Իսկամը յոթերորդ փողն է և երրորդ վայրը, որ գալիս է Կիրակնօրյա օրենքի «երկրաշարժի» ժամին»:

Եվ նրանք երկնքից մի մեծ ձայն լսեցին, որ ասում էր նրանց. «Ելե՛ք այստեղ»: Եվ նրանք ամպի մեջ երկինք ելան, և նրանց թշնամիները նայում էին նրանց: Եվ նույն ժամին մեծ երկրաշարժ եղավ, և քաղաքի տասներորդ մասը ընկավ, և երկրաշարժի մեջ մարդկանցից յոթ հազար սպանվեցին. իսկ մնացյալները սարսափեցին և փառք տվին երկնքի Աստծուն: Երկրորդ վայրը անցավ. և ահա երրորդ վայրը շուտով գալիս է: Եվ յոթերորդ հրեշտակը փող հնչեցրեց, և երկնքում մեծ ձայներ եղան, որ ասում էին. «Այս աշխարհի թագավորությունները եղան մեր Տիրոջ և նրա Քրիստոսի թագավորությունները, և նա պիտի թագավորի հավիտյանս հավիտենից»: Եվ քսանչորս երեցները, որոնք Աստծու առաջ նստած էին իրենց աթոռների վրա, ընկան իրենց երեսների վրա և երկրպագեցին Աստծուն՝ ասելով. «Գոհություն ենք տալիս քեզ, ո՛վ Տեր Աստված Ամենակալ, որ կաս, և որ էիր, և որ գալու ես, որովհետև առաք լիք է մեծ գործությունը և թագավորեցիր: Եվ ազգերը բարկացան, և քո բարկությունը եկավ, և մեռելների ժամանակը, որպեսզի դատվեն, և որպեսզի վարձք տաս քո ծառաներին՝ մարգարեներին, և սրբերին, և նրանց, որ վախենում են քո անունից՝ փոքրերին և մեծերին, և կործանես նրանց, որ կործանում են երկիրը»: Եվ Աստծու տաճարը բացվեց երկնքում, և նրա տաճարում երևաց նրա ուխտի տապանակը. և եղան կայծակներ, և ձայներ, և որոտներ, և երկրաշարժ, և մեծ կարկուտ: Հայտնություն 11:12–19.

Երկու վկաները երկինք են բարձրանում մի ամպի մեջ, որը մարգարեականորեն ներկայացնում է հրեշտակների մի խումբ: Ինչպես նախկինում մեջբերվել է այս հոդվածներում և ինչպես գտնվում է «Ամբակումի Աղյուսակներում», Քույր Ուայթը նույնականացնում է, որ երբ առաջին, երկրորդ և երրորդ հրեշտակով ներկայացված անհատական պատգամները հասնում են մարգարեական պատմության մեջ, դրանք պատկերվում են որպես առանձին հրեշտակներ, իսկ Կեսգիշերային Աղաղակի պատգամը ներկայացվում է բազմաթիվ հրեշտակներով: Երկու վկաները բարձրացվում են երկինք, մինչ հռչակում են Կեսգիշերային Աղաղակի պատգամը հրեշտակների մի բանակի միջոցով, ուստի նրանք վերցվում են երկինք «մի ամպի մեջ»:

«Երկրորդ հրեշտակի պատգամի ավարտին մոտ ես տեսա երկնքից եկող մի մեծ լույս, որ փայլում էր Աստծո ժողովրդի վրա: Այդ լույսի ճառագայթները արևի պես պայծառ էին թվում: Եվ ես լսեցի հրեշտակների ձայները, որոնք աղաղակում էին.

«Ահա Փեսան գալիս է. դուրս եկե՛ք Նրան ընդառաջ»»

«Սա էր կեսգիշերային աղաղակը, որ պիտի գործություն տար երկրորդ հրեշտակի պատգամին: Հրեշտակներ ուղարկվեցին երկնքից՝ քաջալերելու հուսալքված սրբերին և պատրաստելու նրանց իրենց առջև դրված մեծ գործի համար: Ամենատաղանդավոր մարդիկ առաջինները չէին, որ ընդունեցին այս պատգամը: Հրեշտակներ ուղարկվեցին խոնարհ, նվիրված անձանց մոտ և մղեցին նրանց բարձրացնելու աղաղակը. «Ահա Փեսան գալիս է. ելե՛ք Նրան ընդառաջ»: Նրանք, ում վստահված էր այդ աղաղակը, շտապեցին և Սուրբ Հոգու գործությամբ հնչեցրին պատգամը և արթնացրին իրենց հուսալքված եղբայրներին: Այս գործը չէր հիմնված մարդկանց իմաստության և գիտության վրա, այլ Աստծու գործության, և Նրա սրբերը, որոնք լսեցին այդ աղաղակը, չէին կարող դիմադրել դրան: Ամենահոգևորները առաջինը ընդունեցին այս պատգամը, իսկ նրանք, ովքեր նախկինում առաջնորդել էին գործում, վերջիններն էին, որ ընդունեցին այն և օգնեցին ուժգնացնելու աղաղակը. «Ահա Փեսան գալիս է. ելե՛ք Նրան ընդառաջ»»:

Վաղ Գրվածքներ, 238:

Երկրաշարժի ժամին, որը կործանում է քաղաքի տասներորդ մասը, յոթ հազար մարդ է սպանվում: Մարգարեության մեջ քաղաքը թագավորություն է, իսկ Միացյալ Նահանգները Հայտնություն 17-ի տասը թագավորների թագավորության տասներորդ մասն է: Երկրաշարժը Միացյալ Նահանգներում կիրականորյա օրենքն է: Կիրականորյա օրենքի երկրաշարժի ժամանակ Միացյալ Նահանգները կործանվում է և դադարում է լինելու աստվածաշնչյան մարգարեության վեցերորդ թագավորությունը, ապա վերափոխվում է տասը թագավորների գլխավոր թագավորի՝ աստվածաշնչյան մարգարեության յոթերորդ թագավորության, որոնք կհամաձայնեն իրենց թագավորությունը տալ պապականությանը, որը ութերորդն է և յոթից է:

Եվ այն տասը եղջյուրները, որ տեսար, տասը թագավորներ են, որոնք դեռ թագավորություն չեն ստացել, այլ իբրև թագավորներ իշխանություն են ստանում գազանի հետ մեկ ժամով: Սրանք մեկ միտք ունեն և իրենց գործությունն ու իշխանությունը տալիս են գազանին: Սրանք պատերազմ պիտի մղեն Գառան դեմ, և Գառը պիտի հաղթի նրանց, որովհետև Նա տերերի Տերն է և թագավորների Թագավորը. և նրանք, որ Նրա հետ են, կոչված են, ընտրված և հավատարիմ: Եվ նա ասաց ինձ. «Այն ջրերը, որ տեսար, որոնց վրա պոռնիկը նստած է, ժողովուրդներ են և բազմություններ և ազգեր և լեզուներ: Եվ այն տասը եղջյուրները, որ տեսար գազանի վրա, սրանք պիտի ասեն պոռնիկին և նրան ամայի ու մերկ պիտի դարձնեն, և պիտի ուտեն նրա մարմինը, և նրան կրակով պիտի այրեն: Որովհետև Աստված դրել է նրանց սրտերի մեջ, որ կատարեն Իր կամքը, և համաձայն լինեն, և իրենց թագավորությունը տան գազանին, մինչև որ Աստծու խոսքերը կատարվեն: Եվ այն կինը, որ տեսար, այն մեծ քաղաքն է, որ թագավորում է երկրի թագավորների վրա»: Հայտնություն 17:12–18:

Միավորված ազգերի կազմակերպության տասը թագավորները «համաձայնվում են» իրենց համաշխարհային «թագավորությունը գազանին տալու»: Նրանք «մեկ միտք» ունեն, ինչպես Սաղմոս ութսուններեքում «միասիրտ խորհրդակցեցին»: Աքաաբը տասը

ցեղերի թագավորն էր, որը Եսայիա քսաներեքում անօրեն պոռնկության հարաբերության մեջ մտավ Տյուրոսի պոռնիկի հետ: Աքաաբի և Հեզաբելի անօրեն հարաբերությունը նախապատկերեց Հերովդեսի և Հերովդիայի անօրեն հարաբերությունը Եղիայի ժամանակ, որը ներկայացված էր Հովհաննես Մկրտչի կերպարով: Հերովդեսը Հռոմեական կայսրության ներկայացուցիչ էր, իսկ Դանիել յոթում Հռոմեական կայսրությունը բաղկացած է տասը եղջյուրներից: Տասը եղջյուրները նախապատկերվեցին Աքաաբի տասը ցեղերի թագավորությամբ, և երկուսն էլ վկայություն են տալիս Միավորված ազգերի կազմակերպության տասը թագավորների մասին: Քանի որ Աքաաբն ու Հերովդեսը անօրեն հարաբերություններում ներկայացնում էին պետությունը, նրանց դերը այն էր, որ իրականացնեն հերետիկոսների հալածանքը Տյուրոսի պոռնիկի համար, որը իր երգերն է երգում խորհրդանշական յոթանասուն տարիների վերջում:

«Թագավորներն ու իշխանավորներն ու կառավարիչները իրենց վրա դրել են հակաքրիստոսի դրոշմը և ներկայացված են որպես այն վիշապը, որ գնում է պատերազմելու սրբերի դեմ՝ նրանց դեմ, ովքեր պահում են Աստծո պատվիրանները և ունեն Հիսուսի հավատքը»: Testimonies to Ministers, 38.

Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ երկրի գազանը դադարում է թագավորել որպես Աստվածաշնչյան մարգարեության վեցերորդ թագավորություն, որովհետև նա հենց նոր պոռնկություն է գործել Հեզաբելի հետ, ապա ստանձնում է Միավորված ազգերի կազմակերպության ղեկավարությունը: Այնուհետև նա հարկադրում է ողջ աշխարհին կանգնեցնել գազանի համաշխարհային պատկերը, ինչպես որ իրենք նախապես իրականացրել էին դա իրենց ազգում՝ կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ:

Եվ մոլորեցնում է երկրի վրա բնակվողներին այն նշաններով, որ նրան իշխանություն էր տրված գործելու գազանի առաջ, ասելով երկրի վրա բնակվողներին, որ գազանի համար պատկեր կանգնեցնեն, որի սրից վերք էր ստացել, բայց կենդանացել էր: Եվ նրան իշխանություն տրվեց շունչ տալու գազանի պատկերին, որպեսզի գազանի պատկերը և՛ խոսի, և՛ այնպես անի, որ գազանի պատկերին չերկրպագող բոլորները սպանվեն: Եվ նա ստիպում է բոլորին՝ փոքրերին և մեծերին, հարուստներին և աղքատներին, ազատներին և ծառաներին, դրոշմ առնել իրենց աջ ձեռքի վրա կամ իրենց ճակատների վրա, որպեսզի ոչ ոք չկարողանա գնել կամ վաճառել, բացի նրանից, ով ունի դրոշմը, կամ գազանի անունը, կամ նրա անվան թիվը: Հայտնություն 13:14–17.

Աքաաբը, Հերովդեսը, Հռոմեական կայսրության տասը թագավորները և Միավորված ազգերի կազմակերպության տասը թագավորները ներկայացնում են այն վիշապին, որ գնում է պատերազմ մղելու սրբերի դեմ, քանզի միշտ Հեզաբելի սիրեկանն է իրականացնում նրանց հալածանքը, ում Հեզաբելը դասում է որպես հերետիկոսներ:

«Այսպես, մինչ վիշապը, առաջնահերթաբար, ներկայացնում է Սատանային, երկրորդական իմաստով այն հեթանոսական Հռոմի խորհրդանիշն է»: The Great Controversy, 439.

Կիրակնօրյա օրենքի երկրաշարժի ժամանակ կան «յոթ հազար» մարդիկ, որ «սպանվում են»: Դանիել տասնմեկերորդ գլխում և քառասունմեկերորդ համարում «շատերը կործանվում են»: Նրանք, որ կործանվում են, երբ կիրակնօրյա օրենքը գալիս է, Լառդիկիայի յոթերորդ օրվա աղվենտիստներն են, որոնք չեն պատրաստվել ճգնաժամին: «Յոթ հազար» թիվը ներկայացնում է Աստծո ժողովրդի մնացորդը: Աստված Եդիային, Կարմեդոսի լեռան ճգնաժամի ժամանակ, որը ներկայացնում է կիրակնօրյա օրենքի ճգնաժամը, ասաց, որ կային «յոթ հազար Իսրայելում», որոնք Բահադի առաջ ծունկ չէին խոնարհել: Պողոս առաքյալը մեկնաբանում է սա:

Արդ, ասում եմ՝ մի՞ թե Աստված մերժեց Իր ժողովրդին: Քա՛վ լիցի: Որովհետև ես էլ եմ իսրայելացի՝ Աբրահամի սերնդից, Բենիամինի ցեղից: Աստված չի մերժել Իր ժողովրդին, որին նախապես ճանաչեց: Չգիտե՞ք, թե ինչ է ասում Գիորքը Եդիայի մասին, թե ինչպես է նա Իսրայելի դեմ Աստծուն բարեխոսում՝ ասելով. «Տե՛ր, քո մարգարեներին սպանեցին և քո զոհասեղանները քանդեցին. ես միայնակ մնացի, և իմ անձն են փնտրում»: Բայց ի՞նչ է ասում նրան Աստծո պատասխանը. «Ինձ համար պահեցի յոթ հազար մարդ, որ Բահադի արձանի առաջ ծունկ չեն խոնարհել»: Նույնպես և այժմյան ժամանակում էլ կա մի մնացորդ՝ ըստ շնորհքի ընտրության: Հռոմեացիներ 11:1-5:

«Յոթ հազար» բառերը ներկայացնում են Աստծո ժողովրդի մնացորդը, սակայն պետք է հաշվի առնվի այն համատեքստը, որտեղ նրանք խորհրդանշորեն նույնացվում են: Կիրակնօրյա օրենքի երկրաշարժի ժամանակ տապալված մարդիկ անհավատարիմ Յոթերորդ օրվա աղվենտիստների մնացորդն են, որոնք այդտեղ և այն ժամանակ գերեվարվում են արդի հոգևոր Բաբելոնի կողմից: Հին բառացի Իսրայելի մարգարեական պատմության մեջ, երբ Բաբելոնը երեք անգամներից երկրորդ անգամ ավերեց Երուսաղեմը, «երկրի» «յոթ հազար» «հզոր» մարդկանցից մի մնացորդ գերեվարվեց:

Եվ նա Հովաքիմին տարավ Բաբելոն, և թագավորի մորը, և թագավորի կանանց, և նրա պաշտոնյաներին, և երկրի գորավորներին. նրանց գերի տարավ Երուսաղեմից Բաբելոն: Եվ բոլոր քաջագուններին՝ յոթ հազար, և արհեստավորներին ու դարբիններին՝ հազար, բոլոր նրանց, որ ուժեղ էին և պատերազմին պիտանի, նրանց էլ Բաբելոնի թագավորը գերի բերեց Բաբելոն: Եվ Բաբելոնի թագավորը նրա փոխարեն թագավոր դարձրեց Մատանիային՝ նրա հորեղբորը, և նրա անունը փոխեց Սեդեկիա: Դ Թագավորաց 24:15-17.

Երբ Կիրակնօրյա օրենքի երկրաշարժի ժամանակ Երուսաղեմի հզոր մարդիկ տապալվեն, «երրորդ վայր շուտով գալիս է. և յոթերորդ հրեշտակը փող հնչեցրեց»: Երրորդ վայր յոթերորդ փողն է, որը հնչեցնում է յոթերորդ հրեշտակը: Կիրակնօրյա օրենքի «երկրաշարժի» «ժամին»՝ Իսլամը հարվածում է:

Իսլամի հիմնական բնութագրիչներից մեկը առաջին և երկրորդ վայերի ընթացքում այն պատմական փաստն էր, որ նրանց պատերազմի եղանակը նման չէր պատերազմի սովորական մարտավարություններին այն պատմության ընթացքում, երբ նրանք կատարում էին իրենց մարգարեական դերը: Նրանց պատերազմի եղանակը

հանկարծակի և անսպասելի հարված հասցնելն էր: «Մարդասպան» բառը ծագում է պատմության այդ ժամանակաշրջանի իսլամական զինվորների գործելակերպից: Նրանց հարձակումները նման էին Երկրորդ համաշխարհային պատերազմի ճապոնական կամիկաձեների հարձակումներին: Իսլամական զինվորները, երբ մահափորձ էին կատարում իրենց թիրախի դեմ, ակնկալում էին մեռնել: Այդ պատճառով զինվորների սովորական գործելակերպերից մեկը մահվանը պատրաստվելն էր՝ իրենց հարձակումից առաջ հաշիշով արբենալով, որպեսզի օգնեն մեղմելու մահվան վախը: Երբ նրանք հարվածում էին իրենց զոհերին, դա հանկարծակի և անսպասելի էր, և ցանկալի հոգեվիճակի համար հաշիշից նրանց կախվածությունը, գաղտնի հարձակման հետ զուգակցված, կազմեց «մարդասպան» բառի ստուգաբանական հիմքը՝ հաշիշ բառի հետ ունեցած նրա կապի պատճառով:

Երրորդ վայր և յոթերորդ փողը «արագ է գալիս»:

Նմանապես, 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին ուխտի պատգամաբերը «հանկարծակի» եկավ Իր տաճարը: Քույր Ուայթը ուխտի պատգամաբերի գալստյան «հանկարծակիությունը» սահմանեց՝ ցույց տալով, որ Նրա գալուստը «անսպասելի» էր: Հետևաբար, 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին կատարված բոլոր չորս «գալուստները» անսպասելի և հանկարծակի էին:

«Քրիստոսի՝ որպես մեր Քահանայապետի գալուստը Ամենասուրբ վայրը՝ սրբարանը մաքրելու համար, ինչպես ներկայացված է Դանիել 8:14-ում, Մարդու Որդու գալուստը դեպի Հինավուրցը, ինչպես ներկայացված է Դանիել 7:13-ում, և Տիրոջ գալուստը Իր տաճարը, ինչպես կանխասված է Մաղաքիայի կողմից, նույն իրադարձության նկարագրություններն են. և սա ներկայացված է նաև փեսայի՝ հարսանիք գալուստով, ինչպես Քրիստոս նկարագրել է տասը կույսերի առակում՝ Մատթեոս 25-ում»: Մեծ պայքարը, 426:

Տասը կույսերի առակը կրկնվում է մինչև իսկ տառացիորեն, ուստի 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին կատարված բոլոր չորս «գալուստները» դարձյալ պետք է կատարվեն մինչև իսկ տառացիորեն այն երկրաշարժի ժամանակ, որ կիրակնօրյա օրենքն է: Մեկնաբանելով կույսերի առակը՝ քույր Ուայթը հավելում է այն վկայությանը, որը նույնականացնում է այն հանկարծականությունն ու անսպասելիությունը, որ խորհրդանշված են կիրակնօրյա օրենքի երկրաշարժով, և որը Կեսգիշերյան Աղաղակի կատարյալ իրականացումն է:

«Բնավորությունը բացահայտվում է ճգնաժամով: Երբ կեսգիշերին լրջագույն ձայնը հոչակեց. «Ահա փեսան գալիս է. ելե՛ք նրան ընդառաջ», ննջող կույսերը արթնացան իրենց քնից, և երևաց, թե ովքեր էին պատրաստություն արել այդ իրադարձության համար: Երկու կողմերն էլ անակնկալի եկան, սակայն մեկը պատրաստ էր արտակարգ դրությանը, իսկ մյուսը գտնվեց առանց պատրաստության: Բնավորությունը բացահայտվում է հանգամանքներով: Արտակարգ դեպքերը ի հայտ են բերում բնավորության իսկական մետաղը: Հանկարծակի և չակնկալված որևէ աղետ, վիշտ կամ ճգնաժամ, որևէ անսպասելի հիվանդություն կամ տառապանք, մի բան, որ հոգին դնում է մահվան առջև դեմ առ դեմ, ի հայտ կբերի

բնավորության ճշմարիտ ներքին էությունը: Կհայտնվի՝ կա՞, թե՞ ոչ Աստծու խոսքի խոստումների հանդեպ որևէ իրական հավատ: Կհայտնվի՝ շնորհով վե՞ արդյոք հոգին պահպանվում, կա՞ յուր անոթի մեջ՝ ճրագի հետ:»

«Փորձության ժամանակներ գալիս են բոլորի վրա: Ինչպե՞ս ենք մենք մեզ պահում Աստծո փորձության և քննության ներքո: Մեր ճրագնե՞րն են հանգչում, թե՞ մենք դեռ պահում ենք դրանք վառված: Արդյո՞ք պատրաստ ենք յուրաքանչյուր արտակարգ վիճակի՝ Նրա հետ մեր կապով, Ով լի է շնորհով և ճշմարտությամբ: Հինգ իմաստուն կույսերը չէին կարող իրենց բնավորությունը փոխանցել հինգ հիմար կույսերին: Բնավորությունը պետք է ձևավորվի մեր կողմից՝ որպես առանձին անհատներ: Review and Herald, October 17, 1895.

Կիրակնօրյա օրենքի երկրաշարժի ժամանակ Միացյալ Նահանգները դադարում է լինել Աստվածաշնչյան մարգարեության վեցերորդ թագավորությունը: Լաոդիկեական ադվենտիստների յոթ հազար մնացորդը, որ չեն պատրաստվել ճգնաժամին, կհայտնաբերեն մի բնավորություն, որ պատրաստված է գազանի նշանի համար: Այնժամ Իսլամը հանկարծակի և անսպասելիորեն կհասնի, որովհետև «երրորդ վայրը շուտով է գալիս», երբ «յոթերորդ հրեշտակը» հնչեցնում է:

Այնուհետև կրկնվում են այն չորս «գալուստները», որոնք բոլորն էլ կատարվեցին 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին: Առաջին գալուստը մատնանշեց դատաստանի բացվելը՝ Դանիել 8:14-ի կատարման համաձայն: Այն հաստատեց առաջին հրեշտակի պատգամը, որը հռչակում էր, որ Նրա դատաստանի «ժամը» եկել է: Այդ կատարումը նախապատկերում է երկրաշարժի «ժամը», որը սկսվում է կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ, և այն «ժամն» է, երբ իսլամը կիրակնօրյա օրենքի ընդունման համար «Նրա դատաստանը» բերում է Միացյալ Նահանգների վրա:

Մադաքիայի երրորդ գլխում հիշատակված ուխտի պատգամաբերը հանկարծ եկավ այն տաճարը, որ Նա կանգնեցրել էր քառասունվեց տարիների ընթացքում՝ 1798-ից մինչև 1844 թվականը, որպեսզի ուխտի մեջ մտնի Միլլերական պատմության «ղևտացիների» հետ: Կիրակնօրյա օրենքի երկրաշարժի ժամանակ ուխտի պատգամաբերը հանկարծ գալիս է՝ մտնելու հարություն առած մեռյալ չոր ոսկորների տաճարը, որպեսզի ուխտի մեջ մտնի հարյուր քառասունչորս հազարի պատմության «ղևտացիների» հետ:

Կիրակնօրյա օրենքի երկրաշարժի ժամանակ մարդու Որդին գալիս է Հոր մոտ՝ թագավորություն ընդունելու, Դանիել յոթերորդ գլխի տասներեքերորդ խոսքի կատարման համաձայն, ինչպես որ արեց 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին, որովհետև երկրաշարժի «ժամին» «ձայներ են լինում երկնքում», որոնք հռչակում են, թե «աշխարհի թագավորությունները եղան մեր Տիրոջը և նրա Քրիստոսին, և նա պիտի թագավորի հավիտյանս հավիտենից: Եվ քսանչորս երեցները, որոնք նստած էին Աստծո առաջ իրենց աթոռների վրա, ընկան իրենց երեսների վրա և երկրպագեցին Աստծուն՝ ասելով. Գոհություն ենք հայտնում քեզ, Տե՛ր Աստված Ամենակալ, որ կաս, և էիր, և գալու ես, որովհետև առար քեզ քո մեծ գորությունը և թագավորեցիր»:

Երկրաշարժի ժամին, երբ Նրա դատաստանը եկել է, և երկու վկաները, որոնք նախապես հարություն էին առել այն փողոցից, որտեղ սպանվել էին, ոտքի են կանգնում: Ապա, որպես մի հզոր բանակ, նրանք երկինք են բարձրացվում, մինչդեռ յոթ հազար Լատդիկեական Ադվենտիստների մնացորդը տապալվում է: Այնտեղ և այնժամ իմաստուն ցորենը բաժանված է լինում անմիտ որոմներից: Այնուհետև Քրիստոսը ստանում է Իր թագավորությունը, և հնչում է յոթներորդ փողը, որը նաև երրորդ վայն է, որը գալիս է հանկարծակի և անսպասելի, և ապա «ազգերը» «բարկանում են, և Քո բարկությունը եկել է»:

Ազգերի բարկանալը իսլամի մարգարեական դերն է, և այն սկսվում է երկրաշարժի ժամին ու շարունակվում մինչև մարդկային փորձաշրջանի ավարտը և յոթ վերջին պատուհասները, որոնք ներկայացված են «քո բարկությունը հասավ» բառերով: Միացյալ Նահանգներում կիրակնօրյա օրենքի և փորձաշրջանի ավարտի միջև, որտեղ Աստծո բարկությունը դրսևորվում է յոթ վերջին պատուհասներում, երրորդ վայր՝ իսլամի խորհրդանիշ, յոթերորդ փողը՝ իսլամի խորհրդանիշ, և ազգերի բարկանալը՝ իսլամի խորհրդանիշ, ներկայացնում են երեք խորհրդանշական վկաներ, որ Կեսգիշերյան Աղաղակի լուրը կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ իսլամի գալստյան կատարման դրսևորումն է:

Ինչպես սկզբում Միլլերական շարժման դեպքում, Կեսգիշերյան աղաղակի պատգամը ձախողված կանխաստության ուղղում էր: Միլլերական պատմության մեջ դա վերաբերում էր այն իրադարձության չկատարվելուն, որը կանխասված էր տեղի ունենալու: Սկզբնական Միլլերական պատմության մեջ Ֆիլադելֆիացիները ներկայացրին իրենց ձախողված կանխաստությունը, որովհետև Աստված Իր ձեռքը պահել էր 1843 թվականի քարտեզի մեջ եղած սխալի վրա:

Future for America-ի ավարտին Լատդիկյան շարժման մեջ Աստված երբեք Իր ձեռքը չպահեց այդ սխալի վրա: Մարդկային ձեռքերն էին, որ ծածկեցին այն ճշմարտությունը, թե ժամանակը այլևս չպետք է օգտագործվեր մարգարեական կիրառության մեջ: Մարդկային ձեռքերը ներկայացնում են մարդկային գործերը:

Հարյուր քառասունչորս հազարի եզրափակիչ շարժման մեջ ժամանակ կիրառելու մոլորությունը մեղք էր, որովհետև մարգարեական ժամանակի կիրառությունն այլևս չպետք է գործածվեր: Ժամանակի մեղավոր կիրառությունը նախատիպված էր Մովսեսով, երբ նա անտեսեց իր որդուն թլփատելու վերաբերյալ Աստծո պատվերը, և այն նախատիպված էր նաև Օգայով, երբ նա անտեսեց Աստծո այն պատվերը, որ տապանակին կարող էին դիպչել միայն քահանաները: Այդ մեղավոր գործողություններից կամ անգործողություններից և ոչ մեկի իրագործումը Տիրոջ կամքը չէր Իր ժողովրդի համար: Մեղքն ունի միայն մեկ սահմանում, և այն է՝ օրենքի խախտումը: Մովսեսը խախտեց թլփատության վերաբերյալ Աստծո օրենքը, Օգան խախտեց սրբարանի վերաբերյալ Աստծո օրենքը, իսկ այս շարժումը խախտեց Աստծո մարգարեական օրենքը: Հին Իսրայելը նշանակվել էր Աստծո օրենքի պահապան, և Ադվենտիստական շարժումն էլ՝ իր սկզբում և իր վերջում, նույնպես նշանակվել էր Աստծո մարգարեական ճշմարտությունների պահապան:

Իր նեղության մեջ Մեպփորան իսկույն ինքն անձամբ կատարեց իրենց որդու թլփատության արարքը՝ դրանով ներկայացնելով այն ապաշխարությունը, որ այս շարժման մեջ ներգրավվածները պետք է անմիջապես դրսևորեն՝ այն մեղավոր անգործության համար, որով թույլ էր տրվել, որ ժամանակի կիրառությունը կապված լիներ պատգամի հետ: Նույնպես Դավիթը խիստ ապաշխարություն է դրսևորում Ուզգայի արարքի համար: Որպեսզի շարժումը պնդի, թե 2020 թվականի հուլիսի 18-ի կանխասացության մեջ ժամանակի կիրառությունը որևէ կերպ ճիշտ էր, թե somehow դա Աստծո կամքն էր, նշանակում է պնդել, թե Մովսեսն ու Մեպփորան իրականում կարիք չունեին պահելու Աստծո հստակ պատվիրանները, և թե Աստծուն իրականում չէր մտահոգում՝ արդյոք Ուզգան դիպե՞ց տապանակին, թե ոչ: 2020 թվականի հուլիսի 18-ը կեղծ կանխասացություն էր, և կեղծ տարրը ժամանակի տարրն էր:

Այս ճշմարտությունները առավել մանրամասն կքննարկվեն հաջորդ հոդվածում:

«Տերը ինձ ցույց տվեց, որ երրորդ հրեշտակի լուրը պետք է առաջ գնա և հռչակվի Տիրոջ սփռված զավակներին, և որ այն չպետք է կապվի ժամանակի հետ, որովհետև ժամանակը այլևս երբեք փորձություն չի լինելու: Ես տեսա, որ ոմանք ընկնում էին կեղծ խանդավառության մեջ, որ ծագում էր ժամանակի մասին քարոզելուց, որ երրորդ հրեշտակի լուրը ավելի գորավոր էր, քան ժամանակը կարող է լինել: Ես տեսա, որ այս լուրը կարող է կանգնել իր իսկ հիմքի վրա, և որ ժամանակի կարիքը չունի՝ իրեն գորացնելու համար, և որ այն կգնա մեծ գործությամբ, կկատարի իր գործը, և արդարությամբ կկարճացվի»: Experience and Views, 48.